

Sygn. akt IV CSK 697/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa T. R.
przeciwko "B." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.
o rozwiązanie spółki,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 3 kwietnia 2014 r., sygn. akt V ACa 61/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ §1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Potrzeba wykładni przepisów prawa zachodzi wtedy, gdy przepisy mające być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego stanowiły podstawę rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji i naruszenie ich zarzucono w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej. Skarżący ma obowiązek nie tylko wskazać, przepis prawa budzący poważne wątpliwości, ale również sprecyzować, na czym wątpliwości te polegają. Powinien również wykazać, że określony przepis nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów; w tym ostatnim przypadku konieczne jest przytoczenie rozbieżnych orzeczeń (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 oraz z dnia 24 lutego 2012 r., III PK 274/11 – nie publ.).

Powód wskazał na błędną wykładnię art. 227 w zw. z art. 233 k.p.c. w związku z nieprzeprowadzeniem oceny całego materiału dowodowego przez Sąd drugiej instancji oraz na rozbieżności orzecznicze związane z interpretacją art. 271 pkt 1 k.s.h. w odniesieniu do długotrwałego konfliktu między wspólnikami jako przesłanki uniemożliwiającej realizację celu spółki.

Pomimo prób wykazania przez skarżącego, że sposób przedstawienia przez niego pierwszej przesłanki wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie pozostaje w kolizji z art. 398³ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy nie podzielił tego stanowiska i ocenił te wywody jako próbę formułowania własnego stanowiska w sprawie ustalenia faktów i oceny dowodów.

Odnosząc się natomiast do drugiej przesłanki wniosku, należy zważyć, że odmienne rezultaty osiągnięte na skutek wydania rozstrzygnięć wymienionych przez skarżącego nie przesądzają o istnieniu rozbieżności orzeczniczych pomiędzy nimi. Zapadły one bowiem w odniesieniu do odmiennych stanów faktycznych.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego „z przyznanej sądowi kompetencji do orzeczenia rozwiązania spółki na podstawie art. 271 pkt 1 k.s.h. wynika, że stwierdzenie istnienia przewidzianej w tym przepisie przesłanki rozwiązania spółki – niezależnie od przekonania o tym uprawnionych do żądania rozwiązania spółki – ostatecznie zależy od oceny sądu” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2009 r., II CSK 18/09, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów i odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).